BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!

kitle

ÖZEL SAYI

GERÇEK AVRUPA KOMİTESİ 12 EYLÜL 1982 ÖZEL SAYISI

CUNTA'NIN ALAŞAĞI EDİLMESİ EN GENİŞ ANTİ-FAŞİST GÜÇLERİN DEMOKRATİK BİRLİĞİNDEN GEÇER

Bugün, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda toplumsal dinamiklerin ve dolayısıyla sosyal muhalefetin önündeki en somut görev işbaşındaki askeri faşist diktatörlüğün yıkılmasıdır.

Bu ise ancak ve ancak, K. Evren Cuntası'na karşı olan bütün toplumsal kesimlerin ortak mücadelesiyle gerçekleştirilebilir.

Cunta'ya karşı olan bütün toplum kesimlerinin birlikte mücadelesi onların ortak bir siyasal platformda birleşmeleri ile mümkündür. Bir başka deyişle Cunta'ya karşı ANTİ-FAŞİST nitelikli bir cephenin kurulmasıyla mümkündür.

Anti-faşist cephe sorunu ise herşeyden önce bir program sorunudur. İşbaşındaki Cunta'nın alaşağı edilmesinden yana olan bütün toplumsal kesimlerin, —somutta tüm Cunta karşıtı SİYASAL kesimlerin— bu somut ve elle tutulur hedef etrafında birleşebilmeleri sorunudur.

Faşizm, hiç kuşkusuz kapitalizmin ürünüdür ve kapitalist egemenliğin günümüzdeki biçimi olan tekelci sermaye iktidarının bir türüdür. Ama faşizmin yıkılması tekelci sermaye iktidarının yıkılmasıyla ve giderek kapitalizmin tasfiye edilmesiyle özdeş değildir. Bu bir genel doğrudur. Komintern'in, bugün de hâlâ geçerliliğini koruyan anti-faşist mücadele esaslarının temellerinden birisidir.

Evet, faşizm sermaye sınıfının işçi sınıfına ve diğer emekçi kitlelere saldırısının bir sonucudur. Tekelci sermayenin sınıfsal tahakkümünün yeniden biçimlenişidir. Ama faşizmin yıkılmasını tekelci sermayenin de yıkılmasıyla özdeş görmek, yani faşizmin yıkılmasını bir devrim sorunu olarak algılamak, günümüz Türkiye'sinin somut koşullarında yanılgıdır. Bu yanılgının pratikteki sonucu ise, sektarizmden ve darcılıktan yola çıkarak pasifizme varmaktır, faşizmin ömrünün uzamasına dolaylı yoldan yardımcı olmaktır.

Faşizme karşı mücadelenin genel kuralı, bu mücadelenin özünde DEMOKRATİK MÜCADELE olduğudur.

DEMOKRATİK MÜCADELENİN SOSYALİST MÜCADELEYE BAĞIMLILIĞI AÇISINDAN ANTİ–FAŞİST MÜCADELE

Leninizm, her türlü demokratik mücadelenin esas amaca bağımlı kılınmasını, yani İŞÇİ SINIFININ SİYASİ İKTİDAR hedefinin en başa konularak, tüm demokratik hareketlerin buna tabi tutulmasını öngörür.

Bu nedenle Türkiye'de işçi sınıfı politik hareketinin ana hedefi hiç kuşkusuz SİYASİ İKTİDAR'dır... Yani tekelci sermayenin devrilip, yerine DEMOKRATİK HALK İKTİDARININ kurulması ve giderek sosyalizmin inşasıdır.

İşçi sınıfının STRATEJİK HEDEFİ budur. Demokratik mücadelemiz ve onun bugünkü somutu olarak Cunta'ya karşı olan tüm mücadelelerimiz de bu STRATEJİK hedefe bağımlıdır. Bu, demokratik mücadelenin sosyalist mücadeleye bağımlılığı diye formülleştirilen ve iki kere iki dört eder denilebilecek kadar kesin olan bir gerçekliktir ve hiçbir tartışma götürmez.

Bu nedenle, K. Evren Cuntası'na karşı somutlanan anti-faşist mücadelemiz de, ana stratejik hedefimize, yani HALK DEMOKRATİK İKTİDARI'nın kurularak tekelci sermayenin ve giderek kapitalist ilişkilerin tamamının tasfiyesine bağımlıdır.

Ama bugünkü verili durumda, K. Evren Cuntası'nın alaşağı edilmesi ancak devrimle gerçekleşebilecek bir sorun değildir. İşçi sınıfı öncülüğündeki HALK DEMOKRATİK DEVRİMİ gerçekleşmeden de Cunta'yı alaşağı etmek mümkündür. Mümkün olmaktan da öte, bugünkü en ivedi görev K. Evren Cuntası'nı devirmektir.

"K. Evren Cuntası ancak devrimle devrilebilir," dersek, ve Cunta'yı devirmek için birleşecek güçlerin önüne bir devrim programı koyarsak, bu, olsa olsa Cunta karşıtı olan en geniş demokratik güçlerin ortak bir anti-faşist siyasal programda biraraya gelmelerini önlemeye ve cepheyi daraltmaya yarar.

Çünkü, bugün Türkiye'de amaçları devrim, yani demokratik halk iktidarı olmayan, fakat Cunta'nın varlığından zarar gören, Cunta'ya karşı çıkan, şu veya bu ölçüde Cunta'ya karşı mücadele eden toplumsal ve siyasal güçler vardır. Bu kesimlerin hedefi devrim değildir. Yani tekelci sermayenin ortadan kaldırılması, emperyalizmin ülkemizdeki her türlü varlığına kesinlikle son verilmesi demek olan anti-tekelci ve anti-emperyalist bir siyasal konumları yoktur. Fakat gene de bu siyasal güçler anti-faşist'tirler. Kenan Evren Cuntası'na karşıdırlar ve Cunta'nın işbaşından uzaklaştırılmasından yanadırlar.

STRATEJİ İLE TAKTİK KARIŞTIRILMAMALIDIR

Türkiye işçi sınıfının stratejik hedefi siyasi iktidarı ele geçirmek ve sosyalizmi inşa etmektir, dedik. İktidar yolunda, yani bu stratejik hedef doğrultusunda, işçi sınıfının ve diğer halk güçlerinin karşısındaki bugünkü en

somut engel ise K. Evren diktatörlüğüdür. Bu nedenle, işçi sınıfı ve demokratik halk iktidarının diğer devrim güçleri (halk güçleri), iktidar yolunda ilerleyebilmek için bugünkü verili durumda, herşeyden önce, K. Evren diktatörlüğünü alaşağı etmelidirler. Bir başka deyişle, Evren Cuntası'nın yıkılması mevcut koşullarda taktik bir hedeftir.. Stratejik hedefimiz olan Devrim'e yani iktidara ilerleyebilmek için, bugün herşeyden önce bu engel aşılmalıdır. Stratejik hedefimizin bugün önümüze koyduğu en somut görev budur. Bu görev yerine getirilmediği ve bu engel aşılmadığı takdirde işçi sınıfının ve halk güçlerinin daha ileri atılımlara yönelmesi gecikecektir.

Aksini düşünmek, tümüyle Troçkist ve "sol"-revizyonist bir görüştür. Yani "Evren Cuntası işbaşında kaldıkça, mevcut toplumsal çelişkiler daha da derinleşecek ve mücadele daha da keskinleşecektir, böylece devrimci durum doğacak ve devrim gerçekleşecektir," diye düşünmek ve böylece Evren Cuntası'nın devrilmesini ancak devrimin gerçekleşmesi olarak görmek, bunun olması için de Cunta'nın işbaşında kalmasını, "çelişkileri daha da derinleştirmesini" beklemek tümüyle ve kökten reddedilecek sapık bir düşüncedir.

12 Mart döneminde böyle diyenler çıkmıştı ve faşizmin yaşamasının çelişkileri derileştirdiğini ve bunun devrimci durumu doğuracağını söyleyenler vardı. Bugün bu denli bir açıklıkla böyle düşünenler var mı, bilemiyoruz, ama gene de stratejik hedef olan HALK İKTİDARI ile, taktik hedef olan Cunta'nın devrilmesi birbirine karıştırılmakta ve taktiğin kendisi strateji yapılarak, taktik ile strateji üstüste çakıştırılmakta, özdeş sanılmaktadır.

"SÜREKLİ FAŞİZM" TEZLERİ

Evren faşizmi ancak devrimle devrilebilir demek ve sadece devrimci güçleri (yani sadece anti-tekelci, anti-emperyalist halk güçlerini) anti-faşist mücadelenin sahibi saymak, anti-emperyalist ve anti-tekelci olmadığı halde anti-faşist olan ve birlikte mücadele edilmesi gereken güçleri dışarlamak, öte yanıyla eskiden beri gelen "sürekli faşizm" teorilerinin de bir sonucudur. Bilindiği gibi, işçi sınıfı bilimi ve onun Komintern belgeleri, faşizm ile en gerici bir burjuva demokrasisi arasında bile nitel fark vardır... demiştir ve en gerici burjuva demokrasisini bile faşizme tercih etmek gerektiğini söylemiştir.

Bunu söyleyen Komintern partilerinin başını çeken parti, dünyada ilk kez proletarya iktidarını kurmuş olan partiydi. Diğer bütün bağlı seksiyonların (Komintern içindeki tüm Komünist Partilerinin), hedefleri de proletarya diktatörlüğü idi. Ama onlar faşizm ile en gerici burjuva demokrasisi arasında bile nitel fark olduğunu ve bu nitel farkın mutlaka gözetilmesini öngörüyorlardı.

Bu farkın gözetilmesi ne demekti: hedefi proletarya devrimi (ya da onun öncülüğündeki bir demokratik halk devrimi) olmayan toplumsal ve siyasal kesimler arasında, faşizme karşı olan ve burjuva demokrasisini savunanlar az değildir, bunlarla faşizme karşı işbirliği yapılmalıdır ve anti-faşist cepheler, hedefleri devrim olmayan, sadece faşizmin gönderilmesi olan siyasal güçleri de kucaklamalıdır.

Faşizmin yıkılmasının ancak bir devrim sorunu olduğunu düşünmek, tekelci sermaye iktidarının faşist olan ve olmayan türleri arasında ayırım gözetmeyen ve her türlü tekelci sermaye iktidarını faşist diktatörlük diye sayan bilim dışı akımlar açısından bir yanıyla "sürekli faşizm" tezinin bir sonucudur, öte yanıyla en çok devrimci olmayı, "en solda durmak" sanan ve daha solda olan daha devrimcidir mantığını taşıyan amatörlüktür.

PROLETARYA DEMOKRASİSİ, BURJUVA DEMOKRASİSİ VE FAŞİZM

Devrimci durumun varolmadığı Türkiye'de şimdiki askeri-faşist diktatörlüğün yıkılmasından sonra kurulacak olan demokrasinin proletarya demokrasisi ya da onun özgül bir biçimi olan Halk Demokrasisi olduğunu söylemek gerçek durumla istekleri ve temennileri birbirine karıştırmaktır. Elbette işçi sınıfımızın öncü politik hareketi olarak proletarya demokrasisi temel, vazgeçilmez ve baş hedefimizdir. Zaten işçi sınıfının tarihsel misyonu da budur.

Fakat, bugünkü verili durumda faşizmin alternatifinin proletarya demokrasisi olduğunu söylemek devrimci durumun varolduğunu iddia etmekle mümkündür. Bugün Türkiye'de devrimci durum yoktur ve Lenin'in tanımladığı devrimci durumun özellikleri ülkemizde yaşanmamaktadır. Şu halde proletarya demokrasisi (onun Demokratik Halk İktidarında somutlanacak özgül biçimlenmesi olan Halk Demokrasisi) için verdiğimiz mücadele ile K. Evren Cuntası'nı yıkmak için verdiğimiz mücadele *içiçedir, fakat özdeş değildir.*

Demokratik Halk İktidarı için verilen mücadele ile güncel anti-faşist mücadelenin içiçe olması:

a- İşçi sınıfının tarihsel misyonu doğrultusunda verdiği mücadelenin en başta ve belirleyici nitelikte olması,

b- K. Evren diktasının yıkılması biçiminde somutlanan bugünkü temel taktik hedefin, Demokratik Halk İktidarının kurulması demek olan stratejik hedefe bağımlı kılınmasının konuyla ilgili en önemli ilkemiz olması (yani leninizmin koyduğu demokratik mücadelenin sosyalist mücadeleye bağımlı kılınması ilkesi),

c- Başı çeken işçi sınıfının, kendisini hiçbir şekilde Cunta'nın yıkılmasıyla, yani burjuva demokrasisi ile sınırlamadığı, tersine, Cunta'ya karşı hedefi onun yıkılmasından ibaret olan güçlerden farklı olarak, Cunta'nın yıkılmasını izleyecek politik ve toplumsal süreci, Demokratik Halk İktidarına dönüştürmek yolunda sürükleyici ve yönlendirici bir işlev taşıması,

d- Gene işçi sınıfı politik hareketinin güncel anti-faşist görevleri yerine getirirken burjuva demokrasisinin değil, proletarya ve halk demokrasisinin propagandasını yapacağı, yani en geniş kitleleri burjuva demokrasisi bilincinde eğitmeyeceği ve anti-faşist zaferi halk demokratik iktidarına dönüştürmek için kendi bağımsız iktidar programını ve amaçlarını gizlemeyeceği, gibi belirleyici nedenlerden ileri gelmektedir.

Gerçekten de, işçi sınıfı, bugünkü hedefi sadece Cunta'nın alaşağı edilmesinden ve faşizmin yıkılmasından ibaret olan güçlerle, ortak anti-faşist hedefler ve ortak anti-faşist programlar doğrultusunda cephe kurmakla ve Cunta'ya karşı olan tüm güçlerin bu hedefler etrafında birleşmesine hizmet etmekle yükümlüdür.

Ama bununla sınırlı değildir. Ve işçi sınıfı uzun erimli (stratejik) amaçlarını hiçbir zaman gizlemez, saklamaz. Hedefleri ve misyonları burjuva demokrasisi ile sınırlı olan siyasal güçlerle işbirliği ve cephe içinde olurken, kendi temel iktidar programından, Demokratik Halk Devriminin esaslarından ve hedeflerinden vazgeçmez, anti-faşist mücadeleyi sürdürürken ve bu ideolojinin pratiğe yansıması olan işçi sınıfı ve emekçi halk güçlerinin iktidarını savunmaktan vazgeçmez. Şayet böyle yaparsa, bu kuyrukçuluktur, ya da kendi görüşlerini gizlemek tarzında dışa vuran bir makyavelizmdir.

İşçi sınıfı ise açık politika güder. Kendisinin amacının Halk Demokratik İktidarı olduğunu, bunun ise ancak bir politik devrim sorunu olduğunu, bu politik devrimle başlayacak süreçte, tekelci kapitalizmi ve giderek kapitalist mülkiyet ilişkilerinin tamamını tasfiye edeceğini, sosyalizmin kuruluşunu tamamlayacağını her yerde söyler ve bunu işçiler başta olmak üzere tüm ilerici emekçi-

leri bilinçlendirmenin ve politikleştirmenin vazgeçilmez koşulu sayar.

İşçi sınıfı politik hareketi bunu yaparken, amaçları sadece siyasal demokrasi ile sınırlı olan toplum kesimlerine de, onların çıkarları ile işçi sınıfı ve diğer halk güçlerinin ortak çıkarlarının bugün somutta Kenan Evren Cuntası'na karşı birleşmek ve onu alaşağı etmek olduğunu söyler. İşçi sınıfının siyasete bakış tarzı kendi dışındaki toplumsal ya da siyasal grupları kandırmak değildir. Şayet bugün önümüzde anti-faşist nitelikli bir siyasal programla proleter ve emekçi karakterli olmayan demokratik güçlerle, liberal burjuva güçlerle de ortak bir mücadele hattı tutturmak görevi varsa, işçi sınıfı bunu yapar. Ama kendi Halk Demokratik İktidarı programını ve hedeflerini, kendi uzun erimli amacını da asla gizlemez, saklamaz. Durum açıktır: bugün Türkiye'de çıkarları K. Evren Cuntası'nın varlığıyla çelişen ve onun devrilmesinden yana olan —ve emekçi karakter taşımayan-- demokratik, anti-faşist güçler vardır. Bu kesimlere açık açık söylenilen şey, emekçi karakterli olan ve olmayan tüm Cunta karşıtı güçlerin, bu Cunta'yı devirmek üzere birleşmeleridir. Böyle bir program o kesimlerin toplumsal ve siyasal çıkarlarının gereğidir. Fakat emekçi karakterli olan ve olmayan anti-faşist güçlerden, emekçi karakterli olanların ve bunların başında işçi sınıfının niyeti orada durmak değildir, emekçi halk iktidarına yürümektir. Böyle bir programın içeriği ise Halk Demokratik İktidarının ana programında belirlenmiştir.

Şu halde yukarıda vurguladığımız gibi, anti-faşist mücadelemiz, devrim (yani iktidar) mücadelemizle içiçedir, ama ÖZDEŞ DEĞİLDİR.

Cunta'nın devrilmesi uzarsa, kriz derinleşir, egemen sınıflar yönetemez duruma gelirse, emekçi kitleler de yönetilmek istemezlerse ve ülkede olağanüstü bir politik hareketlilik doğarsa, kitleler devrim için her türlü fedakârlığı göze alacak politikleşme düzeyine yükselirlerse anti-faşist mücadele, devrim mücadelesine dönüşebilir, onunla özdeşleşebilir.

Bunun içindir ki, şayet bugün ülkemizde devrimci durum yoksa —ki yoktur—, o zaman, devrim mücadelesiyle anti-faşist mücadele çakışık ve özdeş değildir.

Komintern'de uzun yıllar tartışılan hatta Komintern Yürütme Komitesi'nin kendi geçmiş tutumlarını sekter bularak özeleştiri yapmasına yolaçan anti-faşist mücadele taktikleri sorunu, Türkiye'de kavranamadığından, ya da önemsenmediğinden, veya Troçkist gruplar ile ondan esinlenen gruplar Komintern'in bu ilkelerini açık açık reddettiklerinden,... işte bütün bu nedenlerden dolayı... amacı proletarya demokrasisi veya halk demokrasisi olmayan anti-faşist, demokratik kesimlerle K. Evren Cuntası'na karşı ortak bir cephe kurulmasının gerekliliğini göstermek, kimi Troçkist ve benzeri kesimler tarafından CHP kuyrukçuluğu diye nitelenmektedir.

Sosyal demokrasi kuyrukçuluğu nedir? İşçi sınıfının bağımsız sınıf hedeflerini ve asgari programını gizlemesi, kendi bağımsız ideolojisinden ödün vererek, kendisini burjuva demokrasisi ile sınırlaması ve sosyal demokrasiye pratikte tabi olmasıdır.

Ama, CHP'nin ve CHP'lilerin Cunta'ya karşı olduğunu söylemek, Cunta'ya karşı CHP'lilerle, MSP'lilerle ya da partisiz liberallerle vb. birlikte mücadele etmenin gerekliliğini vurgulamanın, sosyal demokrasi kuyrukçuluğu ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Keza işçi sınıfı politik hareketimiz, sosyal demokrasi ortak mücadeleye gelmeden de mücadele etmektedir. Hatta, sosyal demokrasinin bütün kanatları, 12 Eylül'ün ilk günlerinde Cunta'nın varlığına ancak cılız itirazlar yükselttiği, mücadele etmek niyetini bile taşımadığı başlangıç dönemlerinde, işçi sınıfı politik hareketimiz faşizme karşı mücadele bayrağını ve işçi sınıfının bağımsız sesini yükseltmiştir.

Sosyal demokrasinin bugün de Cunta'ya karşı dişe dokunur bir mücadelesi yoktur. Örgütlü bir muhalefeti yoktur. Ama buna rağmen, bu bir ilkesel sorundur.

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi açık açık söylemektedir: K.Evren Cuntası'na karşı mücadelede sosyal demokratların da yeri vardır. Sosyal demokrasinin tutarlı anti-faşist olmadığı ve olamayacağı, tek tutarlı anti-faşist gücün işçi sınıfı politik hareketi olduğu bir gerçektir. Sosyal demokrasinin bugüne değin Cunta'ya karşı cılız itirazlardan ve uslu eleştirilerden öte bir varlık gösteremediği, hatta sosyal demokrasinin merkezinin öteden beri "kendi dışındaki sol" diye tanımladığı devrimci-demokratik güçlerle işbirliğinden kaçındığı da doğrudur.

Ama faşizme karşı mücadele, sınıfsal bir olgudur, toplumsal bir olgudur. Şayet sosyal demokrasinin temsil ettiği değişik toplumsal kesimlerin çıkarları K. Evren Cuntası'nın varlığıyla çelişiyorsa, sosyal demokrasinin merkezi dirense ve tutucu davransa bile, sosyal demokrat hareketin tabanı anti-faşist mücadelenin içinde vardır ve oluşacak etkili, güçlü bir anti-faşist cephede yeralmaktan uzak duramayacaktır.

Şayet geçtiğimiz yıllarda sosyal demokrasinin reformcu hayalleriyle oyalanmış olan, bugün de hâlâ —aynı şevkle olmasa bile— sosyal demokrasi taraftarlığını sürdüren kitle kesimleri hareketsiz duruyorsa, bunun nedeni, ülke çapında merkezi nitelikli ve derli toplu mücadele veren bir anti-faşist mücadele birliğinin varolmamasıdır.

EYLEM BİRLİĞİ SÜRECİ OLUMLU BİR ADIMDIR

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin yurtiçinde genel olarak tekelci sermaye egemenliğine ve özel olarak K. Evren Cuntası'na karşı verdiği mücadeleye yurtdışından destek olan ve TSİP'in temel ideolojik-politik hattında davranan GERÇEK Avrupa Komitesi, yurtdışında 12 Eylül'ün yıldönümü için oluşturulan eylembirliğini olumlu bir aşama saymaktadır.

Ama, bu eylem birliğinin asıl mücadele alanında, yurtiçinde gerçekleştirilmesi ve giderek merkezi nitelikli, programlı ve örgütlü bir birleşik siyasal harekete (anti-faşist Cepheye) ulaşılması esastır ve bu nokta asla unutulmamalıdır. Bu gerçekleşmediği takdirde, yurtdışındaki eylem birlikleri, merkezi siyasal bir ortak oluşuma bağlı olmadan, yerel eylemlerde birlikte olunmasının sınırlarını aşamayacaktır. Şayet yurtdışında başlayan olumlu süreç asıl mücadele alanı olan yurtiçinde de gerçekleşirse, K. Evren Cuntası'na karşı asıl başarının yolu o zaman açılacaktır.

İşlevi, yurtdışındaki çalışmalar kapsamıyla sınırlı olan GERÇEK Avrupa Komitesi, başlayan bu eylem birliği süreci içinde karşılaşılan olumsuzlukların aşılması için sabırlı olacak, eylem birliğinde ısrarlı davranacak, fakat kendi ideolojik ve ilkesel hattından ödün vermeyecektir. Bu ilkesellik ise, Komintern'in anti-faşist cephe tezleriyle belirlenmiştir. Eylem birliğinin zorluklarını ilkesizlikle aşmak işçi sınıfının ilkelerinden ödün vererek gerçekleşmez. Her eylem birliği, her cephe, şüphesiz ki, müttefikler arasında bir uzlaşmadır, ama bu uzlaşma, işçi sınıfının bağımsız ideolojisini ve ilkelerini çiğnemek değildir, ideolojik bağımsızlıktan ve bilimsel sosyalizmden ödün vererek yapılan ve yapılacak olan her türlü uzlaşma, işçi sınıfı adına oportünizm yapmaktır ve sonuçta onun bağımsızlığını bir yana itip, işçi sınıfı dışındaki akımlara tâbi olmaktır.

Bu nedenle, GERÇEK Komitesi, eylem birliğine deyim yerindeyse, vargücüyle asılacaktır. Bilim doğrultusunda, ilkeler doğrultusunda varolan sorunların aşılması için sabırlı ve yapıcı davrancaktır.

Ve asıl önemlisi, ana mücadele alanı olan yurtiçinde merkezi eylem birliği gerçekleşip, bunun programlı bir cepheye dönüşmesiyle birlikte, yurtdışındaki eylem birlikleri de sağlıklı bir zemine oturacaktır.

«ANAYASA»YA KIRMIZI OY

YURTTAŞLAR,

Askeri bir hükümet darbesiyle iktidarı gaspeden Kenan Evren Cuntası iki yıldır ülkemizi askeri toplama kamplarıyla, darağaçları ve işkence mahzenleriyle, sıkıyönetim, polis, komando operasyonlarıyla dolu 45 MİLYONLUK BİR ZİNDANA çevirmiş ve bütün gayretlerini yurdun dört bir yanında kendi KIŞLA NİZAMINI egemen kılmaya ve onu kurumlaştırmaya yoğunlaştırmıştır.

K. Evren Cuntası, yaptığı askeri darbenin bahanesi olarak, "Günde 30 kişinin öldüğü" tekerlemesiyle başlayıp, "anarşi, terör, bölücülük" demagojileriyle devam eden nakaratları piyasaya sürmüştür. Ve böyle diye diye, zengini daha zengin, yoksulu daha yoksul yapmış, orta tabakaları ise yoksullaştırarak yoksullar ordusunu her geçen gün daha da çoğaltmıştır.

K. Evren Cuntası, vatan-millet-sakarya nutukları ata ata, vatanı emperyalistlere ve onların yerli işbirlikçileri olan tekelci parababalarına daha çok peşkeş çekmiştir.

K. Evren Cuntası böyle diye diye 12 Eylül öncesinin faşist milliyetçi hareket terörünün yerine, FAŞİST DEVLET TERÖRÜ'nü koymuştur. K. Evren ve onun en yakın "silah arkadaşları" 12Eylül öncesi ortamını oluşturan, bir ordu mudahalesi için psikolojik ortam hazırlayan ve ABD'nin karanlık çevreleri, CİA örgütleri tarafından planlanan kanlı mizansen içinde uzun yıllar yer almışlardır.

Sonra, zamanı gelince, faşist milliyetçi hareket yedeğe çekilmiş ve görevi K. Evren devralmıştır. Kenan Evren ve "silah arkadaşları" 12 Eylül öncesinde faşist milliyetçi harekete mensup ülkücü cinayet şebekelerindeki profesyonel katillerin ceplerindeki tabancayı kullandırtanlarla işbirliği yapa yapa 11 Eylül akşamına gelmişler ve emirleri altındaki yarım milyonluk ordunun bütün silahlarını halkın üzerine sürerek "devlet otoritesi" dedikleri zulmü ve despotluğu doruğuna çıkarmışlardır. Yani K. Evren —ve onun ikide bir övgüyle sözettiği— "silah arkadaşları", silahlarını doğrudan doğruya halkın üzerine çevirmişlerdir. FAŞİST BİR DİKTATÖRLÜK kurmuşlardır.

Kardeşler,

K. Evren Cuntası şimdi de suret-i haktan gözükmek için kendi emrindeki KAPIKULLARINA bir anayasa taslağı hazırlatmıştır. Tekelci sermaye çevreleri uzun yıllardır neyi istemişlerse, hangi yasal ve hukuki düzenlemeleri öngörmüşlerse, onlar fazlasıyla anayasa taslağında mevcuttur.

K. Evren Cuntası şimdi de bu taslağı Danışma Meclisi adlı kukla kurulda usulen tartıştırmaktadır. Danışma Meclisi'nin bütün üyelerinin beş kişilik generaller konseyi tarafından seçildiğini hepimiz biliyoruz. Nitekim, getirilen taslak, özü hiç değişmeden yıldırım hızıyla bu kuruldan geçmektedir. Böylece taslak açıklandığı sırada bunun Danışma Meclisi'nde değiştirilerek demokratikleşeceğini umanlar, bir ay geçmeden yeni bir düş kırıklığına uğramışlardır. Şimdi de, demokratlık adına, kimileri, taslağı en son ele alacak olan MGK etiketli Cunta Konseyine ricacıdırlar, niyazcıdırlar.

Oysa bu anayasa ne Aldıkaçtı' nın anayasasıdır, ne de Danışma Meclisi'nin. Bu anayasa, Kenan Evren Cuntası'nın anayasasıdır, yani tekelci sermayenin, büyük iş çevrelerinin ve Beyaz Saray'ın Türkiye'ye süngü zoruyla dayatmak istedikleri bir anayasadır. Kardeşler, Paşalara edilecek ricamız, yapılacak niyazımız yoktur... Olsa olsa onların tepesine indirecek yumruğumuz vardır.

Yurttaşlar,

İşte böyle olduğu içindir ki, bu anayasaya "HAYIR" diyeceğiz. Ne denli baskı koşullarında olursak olalım, referandum günü gidecek ve KIRMIZI OY KULLANACAĞIZ.

KIRMIZI OY, Cunta'nın iki yıllık tüm icraatını reddettiğimizin bir işareti olacaktır.

KIRMIZI OY, ilk gündenberi Cunta'yı ve onun varlığını tanımadığımızın, meşru saymadığımızın yeni bir delili olacaktır.

KIRMIZI OY, Cunta'nın tekelci sermaye ve Amerikan emperyalizmi adına kurmayı tasarladığı uzun vadeli istibdat rejimini reddettiğimizin açık-seçik bir belgesi olacaktır.

KIRMIZI OY, kendisinin ve kanlı rejiminin "millet tarafından" desteklendiğini ikide bir öne süren Kenan Evren ve şürekasının karanlık suratına indirilmiş bir şamar olacaktır.

KIRMIZI OY, tekelci sermayeye, onun her türlü zulmüne ve zorbalığına karşı MÜCADELE ETMEYE KARARLI OLDUĞUMUZUN açık bir göstergesi olacaktır.

Ve en önemlisi KIRMIZI OY, Kenan Evren Cuntası'na karşı halk kitlelerinin, işçisiyle, köylüsüyle, aydınıyla, öğrencisiyle, esnaf ve zanaatkârıyla,.... topyekun başkaldırmasının habercisi, müjdecisi ve ilk somut ifadesi olacaktır.

Bu nedenle, referandumda hiçbir baskıya, tehdide, şantaja boyun eğme! "Bu anayasa geçmesze, bunlar gitmez, başımızda kalırlar" deme! Tam tersine, bunları göndermenin ilk adımı, bunların anayasasını başlarına çalmaktan,onun için de ona KIRMIZI OY VERMEKTEN geçer.

Veya "ben kırmızı oy versem de, vermesem de birşey değişmez" de deme! Değişir. Çok şey değişir. Çünkü senin gibi bir milyon insanın dahi "bir şey değişmez" diyerek oy kullanmaktan uzak durması, zalimlerin, zorbaların ekmeğine yağ sürecektir. Paşaların kâr hanesine yazılacaktır. Kırmızı Oy'lar ne kadar eksilirse, Kenan Evren ve onun ardındaki yerli-yabancı parababaları o kadar memnun olacaklardır.

Yurttaşlar,

Halkımız, bütün halklar gibi onuruna düşkündür, özgürlüğüne tutkundur. Köle olmayı kabul etmez, esaret rejimine, zulme ve istibdada boyun eğmez.

Halkımız ÖZGÜRLÜĞE layıktır ve buna kendi öz mücadelesiyle kavuşacaktır.

Ve ZAFER KOPARA KOPARA KAZANILACAKTIR.

TÜRKİYE SOSYALİST İŞÇİ PARTİSİ
MK POLİTİKBÜROSU

kitle YAZIŞMA ADRESİ: Postfach 600713, 6000 Frankfurt 60 – F.Almanya.